

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: A. Ch.**, zast. JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, proti **žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2013, č. j. KRPA-373606-52/ČJ-2013-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2014, č. j. 4 A 1/2014 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3 400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2013, č. j. KRPA-373606-52/ČJ-2013-000022, jímž bylo rozhodnuto, že stěžovatelce se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje

o 90 dnů doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovena rozhodnutím žalované ze dne 3. 10. 2013, č. j. KRPA-373606-17/ČJ-2013-000022.

Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že dosud správní orgán činil kroky k tomu, aby mohlo být v zahájeném řízení rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatelky. Žalovaná uvedla, které skutečnosti brání vydání takového rozhodnutí, mj. jde o to, že stěžovatelka uvádí o své totožnosti nepravdivé údaje a tím stěžuje zjištění její totožnosti a zajištění náhradního cestovního dokladu. Městský soud odmítl námitku, že by žalovaná tyto své závěry neměla podloženy. Při jednání před městským soudem bylo zjištěno, že stěžovatelka uvedla jiné skutečnosti týkající se jejího pobytu v Itálii, než které uvedla do protokolu o podání vysvětlení ze dne 3. 10. 2013. Původně tvrdila, že se v Itálii narodila, u soudu však uvedla, že se narodila v Tunisku a do Itálie přistěhovala ve věku 7 let, aby zde mohla chodit do školy. Stěžovatelka se dále před soudem vyjadřovala k tomu, že její doklady byly odvezeny z hotelu. Městský soud k tomu poznamenal, že pokud stěžovatelka neseznámila žalovanou se skutečností, že její doklady odvezl její známý, ani že má kontakt na tohoto známého, je zřejmé, že nemá zájem na tom, aby se žalovaná dozvěděla skutečnosti, které by mohly vést k její identifikaci.

Žalované dle městského soudu nelze vytýkat, že dosud nebylo v řízení o správním vyhoštění vydáno rozhodnutí, neboť ta činila kroky, aby zjistila stěžovatelčinu totožnost a mohla tak o správním vyhoštění rozhodnout. Nemožnost ověřit totožnost stěžovatelky je přitom dána stěžovatelčíným přístupem k této skutečnosti. Městský soud nepochyboval o tom, že stěžovatelka uváděla o své osobě nepravdivé skutečnosti, což stěžuje její identifikaci.

Městský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřiměřenosti prodloužené doby zajištění. Žalovaná musela ověřit více skutečností, rozsáhle se dotazovat k totožnosti stěžovatelky. Bylo přitom možno předpokládat, že doba, po kterou bylo zajištění prodlouženo, je přiměřenou dobou pro taková zjištění. Městský soud tak žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

Blanketní kasační stížnost podaná samotnou stěžovatelkou byla prostřednictvím ustanovené advokátky doplněna. Stěžovatelka uvedla, že dle čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) musí jakékoli zajištění trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Stěžovatelka přitom namítla, že v jejím případě nebyly úkony směřující k jejímu vyhoštění činěny (tedy úkony k její identifikaci) s náležitou pečlivostí. Stěžovatelka v řízení od počátku uváděla, že je cizinkou tuniské státní příslušnosti trvale pobývajícím v Itálii. Přesto správní orgán v řízení provedl zcela nadbytečné úkony protahující celé řízení, když byla zaslána žádost o zjištění totožnosti na odbor mezinárodní spolupráce v Libyi, Německu, Rakousku a Francii.

Žalovaná své rozhodnutí založila na informacích získaných z databáze Interpolu, což však bylo zcela nadbytečné s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka nikdy nespáchala žádný trestný čin či přestupek, pro který nemůže být ani evidována v databázích Interpolu. Žalovaná naopak označila osobu stěžovatelky jako nevěrohodnou a zcela rezignovala na podrobnější pátrání po její totožnosti.

pokračování

Stěžovatelka dále uvedla, že se od vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu významně změnila její situace. Usnesením Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 27. 3. 2014, č. j. 25 Nc 3712/2014 - 10, byla stěžovatelka jako nezletilá bez doprovodu umístěna do Zařízení pro děti-cizince, neboť v průběhu řízení vyšlo najevo, že se jedná o nezletilou osobu. K tomuto závěru dospěl odbor sociálně právní ochrany dětí na základě informací získaných právníčkou Organizace pro pomoc uprchlíkům, která se spojila s ředitelkou základní školy Anny Frankové, tj. školy, kterou stěžovatelka navštěvovala. Ředitelka této školy stěžovatelku po zaslání její fotografie ztotožnila. Skutečnost, že pracovník nevládní organizace byl schopen o stěžovatelce zjistit více informací než žalovaná, svědčí o tom, že žalovaná nečinila dostatečné kroky ke ztotožnění stěžovatelky.

Laxní přístup žalované vedl k tomu, že stěžovatelka jakožto nezletilá bez doprovodu strávila v zařízení pro zajištění cizinců více než 6 měsíců, což dvojnásobně převyšuje zákonnou lhůtu pro zajištění nezletilých. Dle čl. 3 návratové směrnice se nezletilé osoby bez doprovodu považují za zranitelné osoby. Těmto osobám má být věnována zvláštní pozornost. V prvé řadě je však třeba jejich zranitelnost identifikovat, v čemž žalovaná zcela selhala, nenařídila ani zkoušky věku dle § 124 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nejednala v nejlepším zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, na čemž nemůže nic změnit ani to, že stěžovatelka svoji nezletilost netvrdila, neboť tak s největší pravděpodobností činila pod vlivem osoby, která ji do České republiky přivezla.

Stěžovatelka navrhla rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátkou. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zdejší soud neshledal důvodné kasační námitky, dle nichž žalovaná nečinila s náležitou pečlivostí úkony nutné k identifikaci stěžovatelky.

Okolnosti nynějšího případu jsou následující. Stěžovatelka byla v 10.10 hodin dne 2. 10. 2013 kontrolována hlídkou cizinecké policie na Václavském náměstí 57 v Praze. Při kontrole nebyla schopna prokázat svou totožnost a i přes poskytnutou součinnost ze strany policie, která chtěla stěžovatelku odvést do místa jejího pobytu, si stěžovatelka nebyla schopna vybavit název hotelu, kde byla ubytována. Posléze bylo se stěžovatelkou zahájeno řízení o správním vyhoštění cizince. V protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 3. 10. 2013 stěžovatelka uvedla, že je italskou státní příslušnicí, narodila se v roce 1994 v Itálii,

ve městě Genova. Uvedla, že do České republiky přicestovala jako turistka se svým přítelem, který se jmenuje W. B. O. V České republice je ubytována v jednom pražském hotelu, ale nepamatuje si jeho název a adresu, protože do hotelu jezdili taxislužbou. Dále vypověděla, že cestovní doklad má v hotelu, ale jméno hotelu nezná. Správnímu orgánu sdělila, že je svobodná a bezdětná. Stěžovatelka zároveň nežádala, aby o jejím zajištění byl informován zastupitelský úřad země, jejímž je příslušníkem, a nepřála si vyrozumět ani žádnou osobu, která se zdržuje na území České republiky.

Stěžovatelka byla rozhodnutím žalované ze dne 3. 10. 2013, č. j. KRPA-373606-17/ČJ-2013-000022, zajištěna na 90 dnů za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (zmíněného rozhodnutí se týkalo řízení před zdejším soudem vedené pod sp. zn. 9 As 152/2013). Posléze vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 19. 12. 2013, č. j. KRPA-373606-52/ČJ-2013-000022, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení předchozího zajištění cizinky o dalších 90 dnů. Rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatelky se přitom týká nyní věci.

Nejvyšší správní soud plně souhlasí s městským soudem, že to byl postup samotné stěžovatelky, který zásadním způsobem ztěžoval řízení o vyhoštění stěžovatelky a který zároveň dostatečně odůvodnil nutnost prodloužit dobu jejího zajištění. Žalovaná ve svém rozhodnutí podrobně popsala, jaké kroky je třeba učinit, aby pro stěžovatelku zajistila náhradní cestovní doklad, uvedla přitom, že průměrná doba nutná k vystavení náhradního cestovního dokladu je 30 dnů. Žalovaná též popsala, že podmínkou vydání náhradního cestovního dokladu je zjištění totožnosti stěžovatelky.

Se zjištěním stěžovatelčiny totožnosti však byl před žalovanou značný problém, a to vzhledem k nepravdivým údajům, které stěžovatelka uváděla. V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že od počátku tvrdila, že má tuniskou státní příslušnost a trvale pobývá v Itálii. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě, jelikož do protokolu o podání vysvětlení z 3. 10. 2013 k otázce státní příslušnosti stěžovatelka uvedla, že má italskou státní příslušnost. Žalovaná se poté stěžovatelky dotázala, zda skutečně trvá na uvedené státní příslušnosti, když italské orgány uvedly, že stěžovatelka neprochází italskými registry, stěžovatelka přitom prohlásila, že trvá na tom, že je italskou občankou. I z úředního záznamu ze dne 2. 10. 2013, který se týkal policejní kontroly stěžovatelky na Václavském náměstí, vyplývá, že stěžovatelka uvedla italskou státní příslušnost. Změna tvrzení o tom, jakou má stěžovatelka státní příslušnost, vypovídá o nedůvěryhodnosti údajů, které poskytla policii.

K tomu lze dodat, že žalovaná se skrze Centrum policejní spolupráce Mikulov-Drasenhofen pokusila ověřit totožnost stěžovatelky. Dostalo se jí však odpovědi, že stěžovatelka neprochází italskými registry. Žalovaná se pokusila ověřit totožnost stěžovatelky též prostřednictvím Interpolu. Z odpovědi Interpolu přitom vyplynuly pochyby o adrese, kterou stěžovatelka ke své osobě uvedla. Stěžovatelka v úvodu své výpovědi dne 3. 10. 2013 před žalovanou uvedla adresu: Cheparana Via, Vecchia 104, což se shoduje s adresou, kterou stěžovatelka uvedla na závěr své výpovědi a která má sloužit k případnému zaslání písemností do Itálie. Žalovaná do žádosti o zjištění totožnosti uvedla tuto stěžovatelkou sdělenou adresu. Ze zprávy Interpolu, kterou žalovaná dostala skrze Policejní prezidium České republiky, však vyplývá, že italští kolegové požádali, aby jim byly postoupeny informace ohledně přesné adresy, jelikož adresa uvedená v české žádosti nebyla

pokračování

správná. Zdejší soud tak konstatuje, že i s adresou uvedenou stěžovatelkou vyvstaly při ověřování problémy.

Žalovaná totožnost stěžovatelky ověřovala též na tuniském velvyslanectví, kam stěžovatelku převezla dne 5. 12. 2013 k osobnímu pohovoru. Během pohovoru se však její totožnost nepodařilo zjistit. Údaje, které stěžovatelka uvedla o jejím bydlišti, rodičích, škole a dalších skutečnostech, byly prověřeny s negativním výsledkem. Z úředního záznamu o pohovoru na velvyslanectví dále vyplynulo, že stěžovatelka tvrdila, že má na internetu údaje o telefonních číslech na své známé, kteří by mohli poskytnout její doklady totožnosti. Stěžovatelce tak byl umožněn přístup na internet, při pokusech o přihlášení k e-mailovému účtu a facebooku však stěžovatelka opakovaně sdělila, že si nemůže vzpomenout na přihlašovací údaje. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že ani popsany průběh pohovoru na tuniském velvyslanectví nijak nespověděl o věrohodnosti stěžovatelky.

Žalovaná prostřednictvím Interpolu zjistila, že ani ve Francii, Německu či Rakousku nejsou v příslušných databázích o stěžovatelce žádné údaje. Žalovaná přitom v pravidelných intervalech prováděla lustraci ve vlastních informačních systémech a vlastní šetření (a to dne 2. 10. 2013, 18. 10. 2013, 5. 11. 2013, 19. 11. 2013 a 4. 12. 2013), vždy s negativním výsledkem.

Je tak zřejmé, že žalovaná činila přiměřené kroky ke zjištění totožnosti stěžovatelky, byly to přitom údaje uvedené stěžovatelkou, které se ukázaly být nepravdivé a které ověření její totožnosti výrazně ztěžovaly. K již zmíněnému lze v dané souvislosti dodat, že dne 3. 10. 2013 stěžovatelka žalované sdělila, že je svobodná. Od tohoto tvrzení se ovšem následně odchýlila, a to v žalobě k městskému soudu směřující proti rozhodnutí žalované o prvotním zajištění stěžovatelky za účelem vyhoštění (příslušný spis městského soudu měl zdejší soud k dispozici v řízení vedeném pod sp. zn. 9 As 152/2013), kde uvedla, že W. B. O., který ji do České republiky doprovázel, je její manžel, což dokládala jeho a svým čestným prohlášením, dle nichž se měla svatba uskutečnit dne 24. 4. 2011 v Modeně v Itálii.

Při ústím jednání před krajským soudem stěžovatelka vypovídala, ve výpovědi před soudem se přitom zásadně odchýlila od své výpovědi před žalovanou, která byla zachycena v protokolu ze dne 3. 10. 2013. Před městským soudem vypověděla, že se narodila v Tunisku, žalované ovšem tvrdila, že se narodila v Itálii ve městě Genova. Zdejší soud konstatuje, že tato okolnost je další skutečností, která relativizuje informace, které stěžovatelka poskytla žalované.

Stěžovatelčina výpověď před městským soudem dále jen potvrdila závěr o nevěrohodnosti stěžovatelčina tvrzení o dokladech na hotelu, které stěžovatelka učinila dne 3. 10. 2013 před žalovanou. Zde tvrdila, že má italský cestovní doklad, který je však na hotelu, jehož jméno nezná. Nevěrohodnost výpovědi stěžovatelky o dokladech na hotelu zdejší soud rozebral v rozsudku ze dne 17. 4. 2014, č. j. 9 As 152/2013 - 34, kde bylo uvedeno: „Pokud by mělo být pravdivé tvrzení o dokladech na hotelu, jehož jméno a adresu si stěžovatelka nevybavila, lze si klást otázku, proč stěžovatelka aktivněji nevyužila nabídku součinnosti ze strany policie, která jí byla nabídnuta při její kontrole, a to např. tak, že by se snažila popsat, jak její hotel vypadá, jak daleko je asi od centra města, případně uvést jiné okolnosti, které jí utkvěly v paměti tak, aby svůj hotel s pomocí policie našla. Pokud by totiž měla být pravdivá výpověď

stěžovatelky o dokladech na hotelu, stěžovatelka musela počítat s tím, že se stejně jednou bude muset potýkat s problémem nalezení svého hotelu. Za dané situace se zdejšímu soudu jeví nepochopitelný pasivní přístup stěžovatelky k nabídce součinnosti ze strany policie dne 2. 10. 2013, která jí nabídla součinnost při řešení problému, který by stejně musela jednou řešit. Tento její přístup přitom přetrval i do dne 3. 10. 2013 při jejím vyjádření před žalovanou, kdy se ani nesnažila uvést žádné upřesňující informace ke svému hotelu a ani nežádala informovat o svém zajištění žádnou osobu na území České republiky. Lze si přitom představit, že by s pomocí jiné osoby (např. svého přítele, s nímž dle svého tvrzení přijela do České republiky a který by si snad mohl vybavit jméno či adresu hotelu) mohla nalézt svůj hotel.“

To, co jen potvrdilo závěr o nevěrohodnosti stěžovatelčina tvrzení o dokladech na hotelu, je následná stěžovatelčina výpověď před městským soudem. Zde stěžovatelka uvedla, že její doklady, mobilní telefon a ošacení odvezl bratr jejího přítele do Itálie, o čemž se dozvěděla asi měsíc před soudním jednáním (to se uskutečnilo 20. 1. 2014) poté, co s tímto člověkem telefonovala. Soudu sdělila, že telefonní číslo na tohoto člověka má, ale nepamatuje si jej, má jej však v zařízení pro zajištění cizinců. Nejenže v této výpovědi se stěžovatelka odchýlila od toho, co uvedla v žalobě k městskému soudu, která směřovala proti rozhodnutí žalované o prvotním zajištění stěžovatelky za účelem vyhoštění, kde uvedla: „Všechny dokumenty (pravděpodobně včetně cestovního dokladu) má k dispozici její matka, která před časem odešla do Dánska, a žalobkyni se ji nepodařilo kontaktovat“, především jde však v obou variantách o naprosto nereálné líčení, které by znamenalo, že někdo, kdo byl o dokladech zpraven (matka stěžovatelky, bratr přítele či někdo jiný), je musel vyzvednout z hotelu a následně převézt do Itálie (dle jedné varianty tvrzení), či do Dánska (dle jiné varianty tvrzení). V logice stěžovatelčina líčení událostí by musely být doklady z hotelu odvezeny z České republiky bez ohledu na to, že s těmito doklady stěžovatelka cestuje a že se stěžovatelka v České republice nachází a své doklady zde potřebuje. Nereálnost takové varianty společně s nekonzistencí výpovědi stěžovatelky vedou k závěru, že strategií stěžovatelky aplikovanou již 3. 10. 2013 před žalovanou bylo tvrdit, že doklady má, ale hledat rozličné důvody, proč nemohou být předloženy. To jen utvrzuje pochybnosti, zda vůbec jí tvrzené doklady existují.

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že bylo dostatečně prokázáno, že stěžovatelka uváděla nepravdivá a nereálná tvrzení, která ztěžovala její identifikaci. Žalovaná přitom činila přiměřené úkony ke zjištění stěžovatelčiny totožnosti. Důvod, pro který nebyla ke dni vydání rozhodnutí žalované ověřena totožnost stěžovatelky, tak zdejší soud spatřuje na straně stěžovatelky, nikoli na straně žalované.

V kasační stížnosti byla dále uplatněna námitka, že stěžovatelka je nezletilá, tudíž celková doba jejího zajištění nesmí dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců překročit 90 dnů. Jde však o nepřipustnou kasační námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož námitka nezletilosti stěžovatelky nebyla ani v náznaku uplatněna v žalobě k městskému soudu, ačkoli tomu dozajista nic nebránilo. Naopak v žalobě ze dne 6. 1. 2014 uvedla datum narození 23. 2. 1994 a uvedla, že je jí 19 let, což se shoduje s tím, co uvedla před žalovanou ve výpovědi ze dne 3. 10. 2013, kdy sdělila, že se narodila 23. 2. 1994, a uvedla, že je jí 19 let. Zdejší soud zmiňuje, že pod uvedený důvod nepřipustnosti kasační námitky spadá i poukaz na usnesení Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 27. 3. 2014, č. j. 25 Nc 3712/2014 - 10, a tvrzení o tom, že žalovaná nedostatečně zjišťovala věk stěžovatelky, jelikož jde o rozvití námitky nezletilosti stěžovatelky.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly její běžnou úřední činnost.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupkyni stěžovatelky, která jí byla soudem ustanovena k ochraně jejích práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni JUDr. Anně Doležalové, MBA, advokátce se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň, přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Úkonem právní služby, za který byla přiznána mimosmluvní odměna, bylo doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za nějž činí odměna 3 100 Kč, k čemuž se připočítává částka 300 Kč náhrady hotových výdajů. Celkem tedy byla ustanovené advokátce přiznána částka 3 400 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právní zástupkyně stěžovatelky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal odměnu za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, a to vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně stěžovatelky neprokázala a ani netvrdila, že proběhla první porada s klientkou, která je nutnou součástí takového úkonu právní služby [dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je úkon právní služby vymezen jako: „první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem“], srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2012, č. j. 6 Azs 8/2012 - 40, či usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 1879/10 (dostupné z <http://nalus.usoud.cz>). Lze poznamenat, že v případech, kdy se z objektivních příčin (např. protože je klient neznámého pobytu) nemůže první porada s klientem uskutečnit, lze tuto poradou nahradit jinou přiměřenou aktivitou advokáta (např. studiem spisu); to však v nynější věci, kdy je místo pobytu stěžovatelky známo, nemá význam, navíc ze spisu nijak nevyplývá, že advokátka učinila jakýkoli úkon, který by byl s to nahradit poradou s klientem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Radan Malík

předseda senátu